

ΔΑΦΝΗ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ
ΕΤΟΣ Α. - ΑΡΙΘΜΟΣ 31

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1910
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΤΙΜΟΣ ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Μ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΤΟΣΙΤΣΑ & ΕΡΕΣΣΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κωλυομένου του κ. Τρικούπη ως εξ άπροόπτων ιδιωτικῶν του άσχολιῶν νά συνεχίση τήν έκδοσιν τῆς «Δάφνης», αναλαμβάνω ταύτην υπό τήν κυριότητά μου από του παρόντος φύλλου ευελπιστών, ὅτι οἱ τε συνδρομηταὶ αὐτῆς καὶ οἱ τῆς «Ἐπιθεωρήσεως», ἐξ ἧς ἀπεχώρησα λόγω διαφωνίας μετὰ του ἑτέρου Διευθυντοῦ αὐτῆς, θέλουσιν ἐξακολουθήσει περιβάλλοντες μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγάπης τήν υπό τήν Διεύθυνσίν μου «Δάφνην», εἰς ἣν ἀπό του προσεχοῦς φύλλου θέλω εἰσαγάγη διαφόρους καινοτομίας.

Παρακαλῶ δὲ ἰδιαιτέρως τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἐπιθεωρήσεως» τοὺς ἀποκλειστικῶς πρὸς χάριν μου γραφέντας εἰς αὐτήν, ὅπως εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἀντὶ τῆς «Ἐπιθεωρήσεως» δὲν ἀποδέχονται τήν εἰς αὐτοὺς ἀποστολήν τῆς «Δάφνης» ἐπιστρέψωσι τὸ παρὸν φύλλον.

Πᾶσα ἀποστολή ὕλης πρὸς δημοσίευσιν ἢ αἴτησις πληροφοριῶν δέον ν' ἀπευθύνηται του λοιποῦ πρὸς τὸν κ. ΤΙΜΟΝ Π. ΔΕΠΑΣΤΑΝ (ὁδὸς Ἐρεσσοῦ καὶ Τοσίτσα) Διευθυντὴν τῆς «Δάφνης», πρὸς ὃν δέον νάποστέλληται καὶ πᾶν χρηματικὸν ἔμβασμα.

Με ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν
ΤΙΜΟΣ Π. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ ΕΙΣ ΤΟ "ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ,,

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΑΣΙΑΝΗΣ

ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

II

Επτά φορές φέραν την άνοιξη, από τότε, τα χελιδόνια...
Υστερα από τετρακόσια χρόνια μάσης οκλαβιάς, άγανα, άγανα, άγανα...
Κ' ή χώρα αυτή ποδ ναιγεται τώρα, από τη μά...

Μα μέσα από της φλόγες αυτές του πολέμου και του ήρωισμού...
Παντού τριγύρω ανάδιδο, —αθ θάμνος στη βροχή, Μία μυρωδιά όνειροβγαλτη, ποδ κόσμο δεν ζυγώνει, Μην τύχη, απ' την πεζοποιήση του κόσμου αυτού χαθίη.

Κι' όπως ναιεις στο ιδανικό οδν πνίγεται, φρονάζει, Και την άλήθεια την πεζή, με γέλιο ειρωνικό...
Μ' έρωτες, την κοίρασι πδς ξερο να νικώ;
Κι' όπως μετά από τα όνειρα ποδ βλέπεις κοιμομένη Ζητιάς το πδς γεννήθηκες τόνειρο αυτό στο ποδ, Έτσι με' ερωτες προχθές, με μία πνοή χαμένη, Ποδ ίσως να σου την χάρισε ο αιδ'ρας τοιδρανού;

— ΈΙσθε πολύ αισθηματικοί... Γιατί; —Αφού 'μαι [κοντά σας]
'Απάντησεν ή σέμνη μου, σιγά, μηχανικά, Με τόση φρονικότητα, μ' δση απ' τα βλέμματά σας Γυναικίς, — ποδ δλο πλάττετε καινούργια θέματα [σας, —
'Ενα μονάχα ύπερνηκί, δε, οι ούτ' ο Θεός νικί!...

Συγγνώμη, τώρα στο χαρτί ποδύγραφα αυτούς τούς [στίχους], Σ' έβλεπα εόνα, —στο χαρτί! — εόνα, —μ' ήδονή! Σταμάτησα... Καί κνίταξα την κήμηση, τους τοίχους, Τόν κόσμο τόν πεζό... Ξανά θυμήθηκα τους ήχους Τών λόγων σου...
'Ελάγα μολύ, ... Η σέμνη μου ποινί!
Φεβρουάριος 1909.
Λέων Μανκιάς

Ο χωρισμός στον έρωτα είναι όπως ο άνεμος στη φωτιά, ανάβει τον μεγάλο, και βρόνι τον μικρό. Coulevain

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Τριγύρω γέλιο, μυρωδιές μεθυστικές, άνθη, ήχοι, Και ζεύγη εθνημοστόλιτα, και φως, —τί ζωγραφιά!

Χαρά και νείατα γένναγε, 'μπρός μας προχθές, ή τύχη, Κ' έμεις; 'Ο ένας μας χάρισε στον άλλον την καρδιά!

Της μοίρας μιά μεθυστική, θανάμια άλυσοίδα, Ξανθή, —θαροζή πδς ήτανε ένα σου απ' τα μαλλιά, — Σύνειρα με σφιχτώδενε, —δπου ποτε δεν είδα, Και ποδ ποτέ μου στη ζωή δεν θά ξανάδο πλεία!

Γυρίζαμε... ναί!, μοιάζοντας και μετς μ' δλους [τους άλλους], Και βρισκόματαν τα μάτια μας, οδ κάθε μιά στροφή, 'Μπλεμένα μέσα σ' άλλονούδ τα μάτια: τούς με- [γάλους] Τούς πόντους ποδ ναιεις προχθ' χωρίς επιστοροφή!

Τότε... απ' τα μάτια στην καρδιά, μ' απ' την καρ- [διά] στο σώμα, 'Ενα μεθύσι άγνώριστο καίβιαινε μ' όρμή... Κι' ήταν το σώμα μου κοντά εις το δικό σου στόμα, Και το κορμί μου κοντά στο δικό σου το κορμί...

Και τούτη ή οπάνια ένσάρκωση, — ποδ νάμαι 'έμεις [μόνοι], — Παντού τριγύρω ανάδιδο, —αθ θάμνος στη βροχή, Μία μυρωδιά όνειροβγαλτη, ποδ κόσμο δεν ζυγώνει, Μην τύχη, απ' την πεζοποιήση του κόσμου αυτού χαθίη.

Κι' όπως ναιεις στο ιδανικό οδν πνίγεται, φρονάζει, Και την άλήθεια την πεζή, με γέλιο ειρωνικό...
'Ετσι και οδ με μία φωνή, —ποδ κόσμους συναραπά- [ζει], Μ' έρωτες, την κοίρασι πδς ξερο να νικώ;

Κι' όπως μετά από τα όνειρα ποδ βλέπεις κοιμομένη Ζητιάς το πδς γεννήθηκες τόνειρο αυτό στο ποδ, Έτσι με' ερωτες προχθές, με μία πνοή χαμένη, Ποδ ίσως να σου την χάρισε ο αιδ'ρας τοιδρανού;

— ΈΙσθε πολύ αισθηματικοί... Γιατί; —Αφού 'μαι [κοντά σας]
'Απάντησεν ή σέμνη μου, σιγά, μηχανικά, Με τόση φρονικότητα, μ' δση απ' τα βλέμματά σας Γυναικίς, — ποδ δλο πλάττετε καινούργια θέματα [σας, —
'Ενα μονάχα ύπερνηκί, δε, οι ούτ' ο Θεός νικί!...

Συγγνώμη, τώρα στο χαρτί ποδύγραφα αυτούς τούς [στίχους], Σ' έβλεπα εόνα, —στο χαρτί! — εόνα, —μ' ήδονή! Σταμάτησα... Καί κνίταξα την κήμηση, τους τοίχους, Τόν κόσμο τόν πεζό... Ξανά θυμήθηκα τους ήχους Τών λόγων σου...
'Ελάγα μολύ, ... Η σέμνη μου ποινί!
Φεβρουάριος 1909.
Λέων Μανκιάς

Ο χωρισμός στον έρωτα είναι όπως ο άνεμος στη φωτιά, ανάβει τον μεγάλο, και βρόνι τον μικρό. Coulevain

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

ΤΟ ΑΝΔΡΟΥΝΟ ΟΡΛΩΦ

(10) ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΠΥΡΡΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ

— Μωρέ! είπεν τέλος ο Γκρέσκακ κινών την κεφαλήν, είδες τί ράτσα χημικός ποδ ήτο;...
Και έφερε τί λέγει ο κόσμος γι' αούταις; λέει ότι δηλητηριάζουν τόν δυστυχισμένο κο- σμάκι!

Μά είνε ποτε δυνατόν ένας άνθρωπος σάν κ' αυτόν με την μορφήν εκείνην ποδ είχε τόσην αγαθοτήτα να δουλεύη γιά να σκοτώνη τούς άλλους;
Και έπειτα... ή φωνή του —και όλα του τέ- λος πάντων...
'Οχι... όχι δεν μπορεί να είνε έτσι... με τούς τόνον άπλους του τρόπου... ποδ σάς λέγουν... 'είδετε με, έδώ είμαι... Καί έπειτα ο άσβέστης... Μπά και είνε δηλητήριον; Και τό φανικόν οξύ;... τί πράγμα είνε! Ένα οξύ του κάθε είδους και τίποτε περισ- σότερο.

Και ιδιαίτερος μās εούτισσε την καθαριό- τητα...παντού στον άερισμόν του δωματίου, στο πάτωμα...στα σκουπίδια...
Πειραιεύς—'Ιουλιος—1909.
«Πεντάμορφη Φαληροπειραιώτισσα»

«ΔΑΦΝΗ»

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αίτις προς έγγραφην συνδρομή- τών λαμβάνεται ότ' όφιν, εάν δεν συνοδύεται υπό του αντίτιμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ετησία
'Εσωτερικού... Δρ. 5
'Εξωτερικού... Φρ. 8
'Αμερικη... Δολάρια 3
Ρωσίας... Ρούβλια 3

Αι συνδρομαί άρχίζουν και λήγουσιν οίανδήποτε εποχήν του έτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

'Αγγελάι και Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ο στίχος Καταχωρ. Τραπεζών και 'Εταιριών... Λεπτά 70

Τα φιλολογικά δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, με την σειράν των, άν εγκριθώσιν, και επ' όσον έπαρκεί ο χώρος του φύλλου.

* Η προσληρομή είνε όρος άπαράιτητος. * Τα ζητούγραφα δεν επιστρέφονται.

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΑ

Πρωί πρωί ο χωρικός, μόλις ποδ ξημερώνει, σηκώνετ' απ' τόν ύπνο του, τόν γαΐδαρο φορώνει, και την σιμύη ποδ ο πετεινός ο πρώτος ξεφώνησεν, γιά την 'Αθήνα ξενικί' ε' αίλει να πουλήση.

Μιά μέσα ποδ βιαζότανε διαλή δουλειά να κάμη, έάννου γλυτοζή ο γαΐδαρος και πέφτει στο ποτάμι. 'Ο χωρικός ο δύστυχος τρέχει να τόν σηκώση, αλλά άνώφελα μ' άργά. Τ' αίλει είνε λυώσει.

'Ο γαΐδαρος καλόμαθε ποδ γλύτωσε απ' το βόρος, και πάλι το ξανάκανε, μ' ύστερα πήρε θάρρος, Στην τρίτη τέταρτη φορά, ο χωρικός θυμώνει κ' εύνδύς το πέματο το πρωί, σφουγγάρια τόν φορ- [τώνει].

Πέρνον τόν δρόμο τόν παλιό, και στόν γνωστό τόν [τόπο], πάλι γλυτοζή ο γαΐδαρος με τόν παλιό τόν τρόπο. Κάνει ξανά να σηκωθίη και δρόμο να ποδ δόση, μα τα σφουγγάρια φοβόκοσαν, και ποδ να τα ση- [κώση...]

Και μ' ειρωνεία ο χωρικός. —'Ωρα να ξενικώ. —'Απένει, σε γελώσατε, τώρα, δεν το κουνάω. 'Αμίσως οκίβει ο χωρικός και τα σφουγγάρια λύνει, και θέλων, και μη θέλοντας, μέο' στο νερό τ' άφινει.

Και τότε στρέφει ο γαΐδαρος κουνώντας το κεφάλι. —'Αν ο' άρεσον, αφεντικό, το ξανακάνεις πάλι. ΑΝ—ΒΩ

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΤΗ ΔΙΔΙ Κ. Β.

Δεν μ' αγαπής, δεν μ' αγαπής, τόν ιδίό σου τόν στόμα, ποδ τόπε χθές —άλλοίμονον πδς βότασε ή καρδιά [σου]
όσο γιά με καλύτερα να μείρωγε το χόμα, Πρωτόν ν' άνούσω τα πικρά λόγια της άπιστίας σου.

'Ενφ' εού μοι ώμνυες άγάπην και φίλιαν με τούς όρνους έναντες με δάκρυα και πόνον; αϊφνης γιάτι μετέπειτα την τόσην σου λαίλαγα ή άπιστία να δεχθίη και να μ' άφήσης μόνον;

Δεν μ' αγαπής, πολύ καλά την φλόγα μ' όμως τώρα, πδς θά την σβύσας; άφού εού την άναγες μεγάλη; εις ποτον έρημο βουνό να πορευθώ, ή χώρα, και πικράν λήθην να είδα απ' τα δικά σου κάλλη;

'Αχ! πόσον ήμουν ευντυχής προτού να οδ γνωρίσω προτού να γίνω οκιάβος σου με βλέμμα εν σου μόνον προτού τη πλάνο σου όμμορφη να πρωτοαντικρύσω προτού ή μαύρη μου καρδιά να βυθισθίη στόν πόνον.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

γιο ΕΤΙΕΝ ΡΕΥ' (Εκ του Γαλλικού)
'Ο έρωσ τού άνδρός δεν έχει τίποτε σχεδόν τόν κοινόν με τόν έρωτα της γυναίκος.

'Ο έρωσ είνε ή έννοια ενός κνρίου και ενός οκιά- βου· ούδέποτε δύο ίσων.

'Η κατάκτησις διά τόν άνδρα είνε ονοπόσ, διά την γυναίκα, άρχή.

'Ο έρωσ εμπνέει μεγάλας φιλοδοξίας και άφαιρεί τα μέσα της πραγματοποιήσεώς των. Πειραιεύς—'Ιουλιος—1909.

Και μήπως άφού όλα τα 'Ελληνόπουλα πρό- θυμα άρπάσανε τη πάλα στοδ δεξί τους γιά να χτυπήσουνε το βάρβαρο τουρκολόγι εν' άρηστο τάχα γιά την 'Ελλάδα ε. α γλυκοφόρον άηδόνι στο στόμα του όποιου να βρισκουνε αντίλαλο ή βρον- τόφωνες ντουφεκιές της και να γίνονται άθάνατα τραγούδια; 'Ηταν άρηστο γιά τη πατρίδα μας ένας μεγαλόφωνος τραγουδιστής ή λύρα του όποιου να κρατάη τόν ήχο στα κλάματα τών γυ- ναϊκόπεδων της καστρωμένης Χίου, και στις βροντές τού άνδρουση Κανάρη;

'Αφού λοιπόν ο Κάλβος έβγαλε πρώτα «δέκα ώδάς» του στην Γενεή της 'Ελβετίας κατά το 1826 άλλες τόσες εις τόν Παρίσι (ύστερότερα δε τις ετύπως όλες μαζί με το τίτλο «Λύρα») έφυγε γιά τη Κέρκυρα και μόλις άραξε εκεί έζητήσε από τόν 'Αγγλο άρμολοχίη τη θέσι του καθηγητού της Φιλολογίας 'στο 'Ιονικό Πανεπιστήμιο αλλά δεν κατόρθωσε να την πάρη. 'Ος γυμνασιάρχης δε της Κερκύρας (θέσις 'που έλαβε άργότερα) με ύπερβολική άδυστηρότητα έφερόνταν προς τούς μαθητάδες του, όσοπου έδιοριστικός καθηγητής της Φιλολογίας εις τόν 'Ιονικό Πανεπιστήμιο.

'Αλλά και από 'κει ο νεβρικός και ιδιότροπος χαρακτήρας του τόν έκανε να παρατηρήη έπειδή κάποτεσ οι μαθητάδες χειροκροτήσανε τόν κα- θηγητή 'Οριόλο γιά τόν όποτον δεν είχε μεγάλη ύπόληψη και να λυπήση μαυήνην του τη πράξι τόσο τούς άλλους καθηγητάδες όσο και τούς φί- λους του και τόν κούβερνο. 'Αφού δε άνοιξε δικό του σχολείο γιά 'άγιο καιρό 'στη Κέρκυρα έπήγε ξανά εις τη Λόνδρα όπου παντρεύθηκε τη διευθύ- τρια ενός παρθενωγαγείου και έζησε εκεί ίσα με τόν θάνατό του (1867).

'Ος άνθρωπος ο 'Αντρέας Κάλβος ήτανε πολύ- ξερος νούς, και φιλόσοφος εκ φύσεως καθός τόν ειπε ο Φόσκολος. 'Εγγυώρις βαθύτατα τα γαλ- λικά, τα άγγλικά, τα λατινικά, και προ πάντων τα ιταλικά τη γλώσσα 'ποδ μετεγερσίστης πάντα άπαγγέλλοντας με ύφος ιδιότροπο και ρητορικό της παραδόσεως του φιλοσοφικού μαθήματος ή όποιες δυστυχώς έμειναν ανέκδοτες. 'Ος ποιητής δε θάταν άκόμα πιδ μεγαλήτερος άν δεν έγραφε τη κορακίστικη εκείνη γλώσσα καθός την εβρά- φησις ο Ψυχάρης —ενας από τούς όλίγους με- γάλους άντρες της ξαναγεννημένης 'Ελλάδας—, και οι στίχοι του θα διαβιβάτουνσαν από τόν κάθε Ρομηόπουλο άν δεν είχε ο ίδιος την άστοχασιά να τούς καλύτερη με χόμα παρεμένο από τόν τάφο μανής πεθαμένης γλώσσας, ποδ τόν θυμιατί- ζουσε άδεια ώρα ή σαρκοφαγομένης και σχο- λαστικές ιδέες μερικόν λογιστάτων.

'Η πρώτη μάστιχα «ώδη» του ο «Φιλόπατρις» φανερόναι τη μεγάλη του Κάλβου άγάπη προς την πατρίδα του Ζάκυνθο στην άνδοστολίστη άγκάλη της όποιας είδε το φδς κατά την 'Ανοιξη τού 1792. Στο ώραιό αυτό νησί το όποιο... του έδωκε —την πνοήν και τού 'Απόλλωνος— τα χρυσά «ώδα» έσπούδαζε με έπιμέλεια ο ποιητής: τά πρώτα 'Ελληνικά και 'Ιταλικά γράμματα. Νεώ- τατος δε άκόμα έφημησης γιά την 'Ιταλία νάπο- τελειώση της λαμπρότατες σπουδές του. 'Εκει πέρα δε έφιλιώθηκε με τόν συμπατριώτη του Ούγο Νικόλαο Φόσκολο, ή σπλαγγκτική καρδιά του όποιου λυπήθηκε τόν φίλόμουσο αυτόν σπου- δαστή γιά τη μεγάλη του τη φτώχεια. 'Όταν δε έγραψε ο Φόσκολος εις τη Ζάκυνθο να αναλάβη ο δήμος της σπουδές του Κάλβου και απέτυχε, τόν πήρε στο σπήτι του γιά γραμματικό. Τόν καλόψυχο αυτόν εβενγγέτη τον άκολουθούσε ο Κάλ- βος εις όλες του της περιπέτειες έως ότου κατα- λήσαν εις τόν Λονδίνο. Και εκεί άρχινισε να πα- ραδίδη 'Ελληνικά μαθήματα και να πρωτακού- γεται ως σοφός άνθρωπος: ο ιδιότροπος όμως χαρακτήρας του ήτανε ή αίτια να μαλώση με τόν συγκαταίκο του όλιγο καιρό άφού φτάσανε στην 'Αγγλία και να χωριστούν γιά πάντα οι δύο άη- δονόστομοι ποιητάδες. Τότε ο Κάλβος παντρεύ- τηκε με μιά 'Αγγλίδα ποδ την έθαψεν πολύ όγληγορα καθώς και τη μοναξιβή τους θυ- γατέρα τα δύο αυτά φοβερά της τύχης μαχα- ρώματα καταμαρτύρσανε άληθινά τη καρδιά του εβαιοσθη του ποιητού, αλλά μόλις άντέτειλε το ήρωικό εικόσινα εκραξε σάν Τυρταόσ στο Ναύπλιο γιά να λάβη μέρος στην επανάστασι.

'Αλλά βλέποντας ότι το σώμα του δεν ήτανε και τόσο γενναϊόδοξα προκίμασμο όσο ο μεγάλος του νούς, και πδς δεν 'μπορούσε να δουλέψη τη πατρίδα του όσο έπόθεσ ή ποιητική ψυχή του, έφυγε από τόν Ναύπλιο κ' ετράβιζε κατά τόν Πα- ρισί γιά να ψάλλη μακρυνά από τη ξενιτιά της δόξης της ξεσποθημένης του πατρίδος.

Comme un débris du temps laissé sur le rivage, inutile, vaincu, parmi les géoméens, Squelette abandonné, le canot vagabond Gisait hier encor en un coin de la plage.

Au travers de ses flancs soufflaient les froides [bises], Car le vieux matelot a dit à ses enfants De renfermer ses os dans le bois indulgent Qui porta si longtemps ses joies et ses peines.

Les flots calmes et doux et les lames démentes Lui donnaient tour à tour leurs baisers on leurs [coups], Ils prenaient à l'envi ses secrets déjà flous Pour les précipiter dans les ondes béantes.

Mais les calfatés ont mis en pièces sa carène, Car le vieux matelot a dit à ses enfants De renfermer ses os dans le bois indulgent Qui porta si longtemps ses joies et ses peines.

E maintenant cercueil, la barque ensevelie Commence dans la tombe avec le matelot Loin de la mer berceuse et de la garde, flo s Le vouge éternel dans les choses abolies.

P. Baudry (Traduit de Jean Pergialitis)

Το άνωτέρω ποίημα είνε εκ τών όραιοτέρων της συλλογής του κ. Περγιάλιτ υπό τόν τίτλον: «'Η Βαρκούλα» και μετεφράσθη εις την Γαλλί- κην υπό του κ. P. Baudry.

φωνα ποδ προχωρεί και συνεκφέρει 'στην όρμή του ότι λάχει στο δρόμο του. ... Σκουρίζουνε δειλασμένοι οι άπιστοι κ' άφι- νουνε να περάσουνε τ' αιδάσσα 'μείνα λιοντάρι, ποδ με τόν σπαθί στο χέρι μοιάζονες με την άγρια εϊ- μόνα του θανάτου ποδ θερίζει κεφάλια γύρω, με τόν δρασπίου του. Σπάσανε την γραμμή τών Τούρκων κ' άκράτητοι τραβούν έμπρός, όταν... μέσα την ά- τάρα του πολέμου ένα —'Αχ!... άκούγονται κ' ο καπε- τάν Λάμπρος ποδ τραβάγε 'μπρός απ' δλους και μοί- ραζε γύρω του σπαθιές, δούπτες βαρύς κάτω στο χόμα...

— Μ' έφαγαν τα σκουλιά... Τόν σηκώνουνε τα παλλημάρα του και τόν πέρνον στόν όμο. 'Εφαγε πιά το νουφρέκι. Οι Τούρκοι σκορπίσανε όλόγεια και τα παλλημάρα οδν κατόπι βαρύ προηύνοντα να τούς βαρύνη τη καρδιά, μαζέ- τηκαν γύρω απ' τόν λαβωμένο καπετάνιο τούς, κ' έξα- κολουθούν τόν δρόμο τούς. Δέν χτυπάνε πείδ; δεν πολεμάν; μοναχά άν κινάνας άπάντηση κανένα Τούρκο ξεμοναχισμένο κάτω του τραβεί καμιά πλαινή σπαθιά και χωρίς να σνήψη να σνυλήνη τόν νουφράου του, βουβός κ' άμυλητος τραβεί κατά τόν βουνό... 'Ετσι κ' ο θεοτίχης διαν φρονίζη τόν βράδν στη καλύτερα του, άν τύχη κ' άπαιτητή κινάνα σάχη όρθη, ποδ ξεφύγε απ' τόν δρεπάνι του, τόν κνβει με μία δρεπανιά κ' εξακολουθάει πάλι τόν δρόμο του, χωρίς να καταδεχθίη να σνήψη να μαζέψη τόν καρπό του.

... Φτάσανε τώρα δεσ λημέρι... είνε πιά ασφαλί- σμένοι. 'Ανομπάνε κάτω τόν καπετάνιο κ' ή Φόσσο ή δύστηνη σνβίβει σάν τρελλή από πάνω του, μα 'μείνος κραταίει σπαρλιά τα μάτια του... 'Αλλοίμονο τα χέρια του άρχίζου να απαγώνουν... Δέν βγαίνουν οδ τίποτα τα βοτάνια ποδ βάζει στη λαβωματιά του ή Φόσσο...

Ξάφνου άνοίγει τα μάτια του ο οκοιτώμενος, ντυ- τάζει από πάνω του την άγαπημένη του... μαί. —'Εγχε γειά... ε... Φόσσο μου... οινολίε με οβλιώσθη φωνή... 'Εκείτα ένας σταυρός... ένα... ώχ... και τίποτε πάλιν. 'Ηταν νεκρός.

Δέν βγάζει από τόν μεγάλο πόνο ούτε μιλή ή Φόσσο, δεν κλαιει— ή γυναικίς τού εικόσινα δεν κλαιγαν—μόνο σνβίβει σιγά—σιγά, κούλλει τα χείλια της επάνω στο μέτωπο τού άγαπημένου της, και μέο' στόν άγχό ποδ βγήκε από τόν ομίζμο τού παγω- μένου μετώπου τού Λάμπρου και τών νεκροσέντων χελιδών της Φόσσοσ ποδ κνίγανε από τόν πυρετό, πέ- ταζε μαζ' κ' ή ψυχή της και σωριάστανε δίπλα του νεκρού.

III
... Στο πλάι ενός βουνού, κάτω από τα δλο- δροσά πεύκα, ένα μνήμα κινείτα τα κορμά τών δύο άτυχων άγαπημένων, κ' ένας πέτρινος σταυρός ποδ βάναν έπειτα τα παλλημάρα τούς πιστά στή μνήμη τών δυο καπετάνιων των, θυμίζε στί διαβήτη ποδ έξοπιστη κνβθε, τη λυπηροή ιστορία ενός έρωτος και την άρωσισοί δυο νυχών. Κ' ή φωνή τ' άνοισού ποδ της ήσουσε νύχτες τού καλοκαιριού άνούεται μέσα από τα πεθνα πάνω από τόν τάφο τού Λάμπρου και της Φόσσοσ, θαροξί πδς είνε τ' άπαλό ψιθύ- ρισμα τού στεροφού φιλίου ποδ ήρωσε γιά πάντα της ψυχής τών δυο ένγενών ύπαζέσως.

— Καλέ όλοι τόν λένε... Τό έλεγε και ή μαγεί- ρισσα του ζωγράφου και άλλοι... ού... πολλοί άκόμη. — Αύτες είνε κοντατινάρες! Ποιός δε ευχαριστιηθή από τόν θάνατον του πτωχοκόσμου και ποιός θά έχη συμφέρον από αυτόν; Γιά συλλογή σου το. Πρώτα, πρώτα θά έχης κινδύνους και έντα- φασμούς. 'Όλα αυτά άγάπη μου θέλουν έξοδα. 'Υπάρχει ανάγκη μιάς κάσσης... ενός λάκκου... και όλων τών όστών. Καί όλα αυτά θά γίνουν εις βάρος τού Κρά- τούς. 'Αλλος να ήθελαν να κνίουν ξεκαθάρισμα τού κόσμου έδώ θα έστελον άπλούστατα τόν κό- σμον στην Σιβηρίαν. ('Ακολουθεί)

'Οι αγαπούμε μās φαίνεται έξυπνο' δια είναι όράτα ο' εκείνο ποδ αγαπούμε Gautier
'Αλλοίμονο! Αι γυναίκες δεν ιδιάβασαν παρά τόν μνησιόσθημα τού άνδρός, ποτε την ιστορία του. Gautier
'Ο κόσμος ζητεί ένα πράγμα κ' Υποκρισία'. Gautier

— Πιός μπορεί λοιπόν να δηλητηριάση έναν άν- θρωπο με τόν τρόπον αυτόν! Βρέ τούς διαβόλους... 'Ενας νέος άνθρωπος σάν κ' αυτόν δηλητη- ριαστής; Κολοκυθία. Και γιά έναν άνθρωπο ποδ εργάζετα, λιγάκι οινόπνευμα πάντως κάμει καλό. 'Ακουσε Ματρίνα;... 'Εξάρετα... βάλε λοιπόν ένα ποτηράκι... έχει άκόμη στή μπουκιά; 'Η Ματρίνα εκέστανε τόν άνδρα της μισό φλυν- τζάνι οινόπνευμα από μίαν ποτιλίνα την όποια έβγαλε από ένα μέρος κρυμμένο, ποδ μοναχά σέ αυτήν ήταν γνωστό. — 'Α! αυτός μάτια μου είνε έξαίρετος άν- θρωπος... έχει ένα μωτρο ποδ τόν καθένα κάμει να τόν συμπάσθι, λέγει ή Ματρίνα ένφ προσέ- φερε τόν οινόπνευμα, ένθυμουμένη άκόμη τόν νεαρόν σπουδαστήν. —'Αλλ' οι άλλοι... ποιός τόν ξερεί! 'Ισως είνε πληρωμένος διά τά... — Πληρωμένος γιάτι και από ποτον; διέκο- ψεν άπότμως ο Γκρέσκακ. — Γιά να καταστρέψουν τούς άνθρωπους... έπειδή είνε πολύ πτωχολόγοι έχουν δώσει δια- ταγήν να δηλητηριάζουν όσους από δαυτή έχουν γεράσει πιά. — Ποιός τόν έχει πη αυτό; — Πιός τόν έχει πη αυτό; — Πιός τόν έχει πη αυτό; — Πιός τόν έχει πη αυτό;

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ Κ. LEBRUN ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ.

EDGAR-ALLAN POE

ΟΥΛΛΑΟΥΜ

Θλιβερά και σάν σάχη ησαν τα ούρανα... τα φύλλα ησαν λυωμένα και κατακίτρινα. Ήταν η νύχτα του έρημικου 'Οκτώβρη της πεύ αλησμόνητης μου χρονιας...

Εδώ, μιά φορά, μέσα σε μιά δένδροστοιχία από γιγάντια κυπαρίσια, πλανίζουσα με την ψυχήν μου—μέσα στη δένδροστοιχία των κυπαρισσιών με την Ψυχή, την ψυχή μου...

Η κουδέντα μας ήταν σοβαρή και σιγανή, μιά ή σκέψιμας μας ήταν ναρκωμένες και ακυβρωπές... Η άναρνήσιες μας ήταν προδότες και ακυβρωπές...

Και τώρα που η νύχτα άγγιζε στο οδοστόμιο της, και που το άστερινο κέντρο έδειχνε το πρωί... που το άστερινο κέντρο έμνηστος το πρωί...

Και είπα: «Είνε λιγώτερο κρύο απ' την 'Αρτέμιδα' κολάει ανάμεσα σ' ένα αϊθέρα στεναγμών... άρεσκαιτα σε μιά χώρα λυγμών είδες, πως τα δάκρυα δέν στεγνώνουν πάνω σ' αυτά τα μάγουλα...

τρου του Λέοντος, με τον έρωτα στα φωτοβόλα μάτια του».

Αλλά η Ψυχή, σηκώνοντας το δάχτυλό της, μιλησε έτσι: «Με θλίψι μου σ' αυτό το άστέρη θυσιστώ:—στη χλωμάδα του, παραξένα θυσιστώ:—ώ ως σπύσους! μίν προμένους! 'Ω! ως φύγωμ, γιατί είνε ανάγκη».

Απάντησα: «Αυτό δέν είνε τίποτ' άλλο παρά ένα όνειρο. 'Ας βοηθούμε μέσα σ' αυτή την κρυστάλλινη λάμψη αυτή η νύχτα, το σιδυλλικό της φως άχτινοβολεί από έλπίδα κι όμορφιά».

Μ' αυτό τον τρόπο καθούσασα την Ψυχή και της έδωσα ένα φίλι. Και κατόρθωσα να διασκορπίσω την θλιψί της, να θρωπέσω στής άμφοβόλιες και στη θλιψί της... έπρέξασα έως την άκρη του μονοπατιού...

Τότε η καρδιά μου έγεινε μελαγχολική και σάν από σάχη, καθώς τα φύλλα που ησαν λυωμένα και ξερά... καθώς τα φύλλα που ησαν μαρμαμένα και καταξέρα».

Και είπα: «Είνε λιγώτερο κρύο απ' την 'Αρτέμιδα' κολάει ανάμεσα σ' ένα αϊθέρα στεναγμών... άρεσκαιτα σε μιά χώρα λυγμών είδες, πως τα δάκρυα δέν στεγνώνουν πάνω σ' αυτά τα μάγουλα...

„ΔΥΣΤΕΡΠΕΙ ΑΣΩΜΕΝ ΦΟΡΜΙΓΓΙ..“

ΠΕΣΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΘΟΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ηθελα νάμouνα ένα βασιλόπουλο ντυμένο σε πορφύρες κεντημένο με άστραφτερά μαργαριτάρια και κοράλλια κόκκινα, τόσο κόκκινα, σάν αίμα... Και νάρχωνται γύρω μου οι μισόγυμνες σκλάβες έρωτευμένες δλες μαζί μου, να ζητάνε τη ματιά μου, να ζητάνε τα φίλά μου, και τα χάρια μου...

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ

Ω, ή έρημιά, που άκλόνητα στημένη μέσα στο φτωχό καλί μου, ή παγωμένη σιωπηλή έρημιά, που βουθή είνε άπλωμένη μέσα στην τριςφωχη κάμαρά μου... Όλα μέσα στην κάμαρά μου κλαίει, δολοφύζουσι για το χαμό σου, ω πεθαμένη... Τού θλιμμένου κεριού ή κτερινες φωταόγειες μου θυμίζουσι τα μαλλιά σου, το ρολόι την καρδοβλά σου γιατί κι αυτό για μένα χτυπάει, ως χτύπαει ή καρδοβλά σου...

V GILA, ΡΟΕΤΑ!

Σήκω, ποιητή... Χτυπήσανε μεσάνυχτα' ο βορράς άνοιγει τις πόρτες και τα παρύθρα και σκουίζει μέσα στα θλιμμένα μεσάνυχτα να σε έμπνηση... Σήκω, ποιητή, να πξς να πεθάνης κωνηγώντας το φευγάτο όνειρό σου ανάμεσα στις ρημασμένες στρατες και τα κοιμητήρια... Χτυπήσανε μεσάνυχτα' οι σικίες, της νύχτας οι βασιλοσσιες, και τα στοιχιά, των καταχνιών τα βασιλόπουλα, στήσανε γύρω στους κορμούς των δένδρων ζωτικους αυρτούς... Τα πουλιά σκιαγμένα—το φεγγάρι το σαβανώνουσι μαδρες νεφέλες και το σκοτεινάζουσι—τα πουλιά τρομαγμένα φτερουιάζουσι προς το χαμό... Τα στοιχιά ούρλιάζουσι, οι γλαυκες πονεμένα και πένθημα κρυνιάζουσι μες στο άάστερο σκοτάμι... Σήκω, ποιητή, απ' τον όνειρων σου την κλίση... Σήκω, σήκω και χτυπήσανε τα μεσάνυχτα...

ΝΑΥΣΙΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Έλα, καλή μου, γύρε το άοπλο κεφάλι 'εστά στήθεα μου... Μαζί άγκαλιασμένοι στα λουλουδινα ήλυσια μιάς άνεφλης ήδονης να ταξιδεύουμε... Σφίξε τα χείλια σου, ω ματωμένα ρέθα—και άστα να λυθώσουν απ' την πύρρα των διψασμένων φιλιών μου... Μπροστά μας ένα διάφανο κρυστάλλινο ποτήρι ξεχειλισμένο από μυρισμένους άφροδες μας περιμένει... το ποτήρι της ήδονης... 'Ας το άδειάσουμε της ήδονης το κρυστάλλινο ποτήρι, καλή μου, ως κάτω, κι ύστερα—τό ύστερα—ας τό γιομίσαι ο θάνατος... 'Εμεις θάχουμε πεθάνει απ' το πρώτο γλυκό ποτήρι και το πικρό ο κόσμος άς τό ρουφήσει...

O, FEMINA, FAEI!

Τώρα;... τώρα κνιτξς τα λευκά σεντόνια του χτεσινού παρθενικού κρεββατιού σου, ω γυναίκα!... Τώρα;... πατξς πάνω σε χλωμά κρινά, που χειμάρροι άν ρεύσουν απ' τα μάτια σου περιστάλαχτα τα δάκρυα δέ θανάσιήσους. Κλάψε, θρήνα, βόγγα, χτυπήσου. 'Αρπάξε τάχατα μεταξένα μαλλιά σου και τύλιξέ τα γύρω στη πυρωμένη σου μορφή, μίν ο άέρας γεινεί άύλος καθρέφτης και δξς μέσα τον έουτο σου... Σόπη, γυναίκα... Θάψε το κλάμμα της ψυχής σου—το κλάμμα της μετανόιας, ω μεταόιητα—θάψε το κλάμμα της ψυχής σου στη σιγή. Μή κνιτξς τα λευκά σεντόνια του χτεσινού σου παρθενικού κρεββατιού, μή... Κλεισ' τα βλεφαρά σου κι όνειρέφου τα τάρταρα... Μήστος Δουράνης

* ΙΩΑΝΝΙΝΑ *

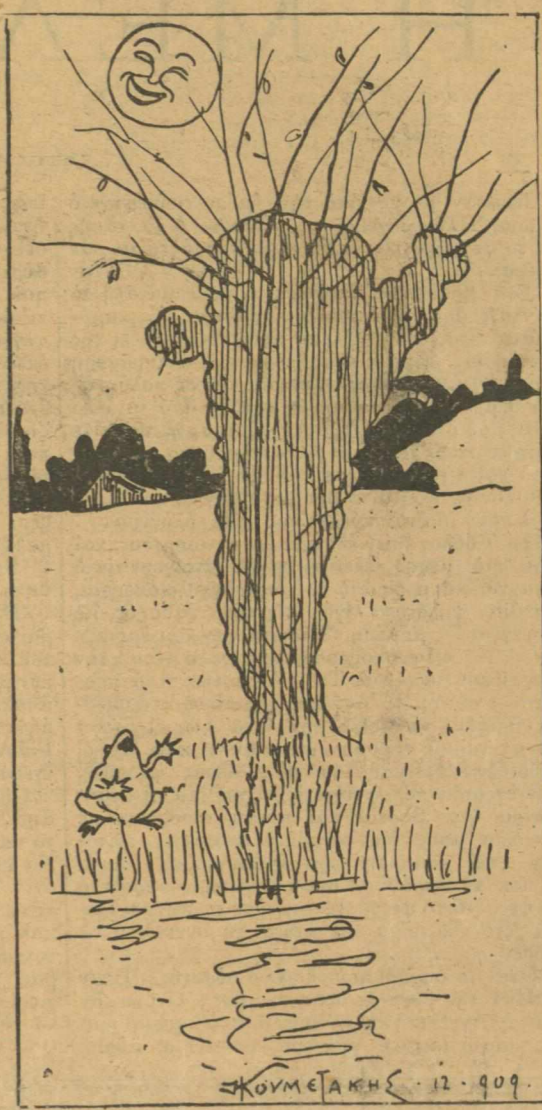
Από τα χρόνια του 'Αλή 'Ως τα στενά τα χρόνια, Κάτω σής λίμνης τα νερά Μουρολογούν αιόνια, Μαρτυρικά όνόματα, Παλιές ζωές πνιγμένες Που σάν τ' άστέρια τ' Ούρανού Είνε 'ψηλά γραμμένες,

* ΚΕΡΚΥΡΑ *

Αιτού που άντίκρου ή 'Ηπειρος Βαλαντωμένη στέκει, Κέρκυρα, αιτού που ή όμμορφιά Δέν έχει τελειωμό, Δέν έρχομαι με το σπαθί, Μήτε με το νιουφέκι, Έρχομαι στα λουλούδια σου Να πάρω άνασασμό, Σμίγοντας την παλληκαριά Με των άνθων το μύρο, Στα ξένα μέρη που γυρνά 'Αν τάχα να τό σπείρω Οι σίχοι έδώ του Σολομού 'Ας άγροικούνταν μόνο, Φτωχά' νε τα τραγούδια μου Σε τούτο το Νησί, Κι άν έχουν κάποιαν όμμορφιά Κι άν έχουν κάποιον πόνο Είνε γιατί τα 'μύρωνες Κέρκυρα, ώραία έού...

Σ. Ματσούκας (Άποστολ. Δ. Δ. Παλλά-δινός εν Καλαμών)

ΟΒΙΔΙΟΕΙΔΕΙΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

(Γελοιογραφία κ. Ηλία Κουμτσάκη)

ΟΝΕΙΡΑ ΣΤΟ ΚΥΜΑ ΑΦΡΟΣ ΓΙΑ ΣΑΒΑΝΟ

... Άκουσε, άγάπη μου, έτσι ήθελα... Να είναι τρικυμία, ήθελα μεγάλη, κοσμοχαλασά!... Να έσοχίζη τα μολυβένια, τα βαρετά σύννεφα ο κεραυνός, κι' άστροπλέξει παντού να λάμψη μ' ένα μούγκρισμα βαρύ... Πίσσα, κατράμι ο ούρανός!... Και τό κ'ίμα άπρησμένο να παλεύη και με άγρια μανία να σπξ στ' άκρογιάλι' να βογκξ, έλο να βογκξ άβίασικα σάν στοιχίο μεγάλο ή φουσκωμένη θάλασσα!... Ν' άνοιξουν οι κρουνοί κ' ένας κτακλυτός να κυριόση τή φύσι! Να τριξη το στερέωμα, να στενάξη ή φύσις!... Και μες οι δυο μέσα σε μιά μικρή βαρκουλα να είμαστε τό παγγιλι, έλο τής της μανίας των στοιχίων! Ν' άνεμοβέρνη τή βάρκα μας τό κύμα κι' ο άφρος να μπαίνη, να χαϊεύη τα μικρά ποδαράκια σου... Και σ' ό φοβισμένη να σιμώνης κοντά μου, όπως τα μικρά πουλάκια στην μητέρα των, τρομαγμένα-χλωμή!... Και να με σφίγγης, να με σφίγγης πολύ στην άγκαλιά σου' να νοιώθω τό τίμ-τάμ, ένα ένα στής παλμούς της καρδιάς σου, να χτυπούν δυνατά, ν' άνταμώνονται με τους δικούς μου... Και να μξς φοβερίζη ή θάλασσα, ν' άστράφτη ο ούρανός, να σηκώη τή βάρκα μας όξν πτίλλο... Και σ' ό δειλή πάντα και κολλημένη σ' έμένα να πέρνης θάρρος απ' την άταραξία μου και 'γώ νεκταρ απ' τα χείλη σου, τα χείλη που θά 'ναι χλωμά τότε, όπως οι μαρμαμένοι κρινά!... Να στριφογυρίζω, έλο να στριφογυρίζω τό κουπί και κέπου κέπου να ξεκοραξώ τα χέρια μου στα γόνατα σου που θά γροικώ να τρέμουν απ' τον φόβο σάν το πουλι τον χειμώνα... Τ' όμορφα που θά είναι, 'Ελένη! 'Ετσι μ' άρέσει' να σε βλέπω σάν μαγνήτη να μ' άγκαλιάξες

μ' ευχαριστεί να σε βλέπω άνήσυχη, φοβισμένη!... Και να! Ένα βαρύ κύμα άναποδογύρισε τή βάρκα μας και οι δυο βραθήκαμε στών κυμάτων την άγκαλιά!... Τήν άλλη μέρα έπαυσε πειά ή τρικυμία και έδο φαραδες μξς βρήκαν άγκαλιασμένους. Και θά ποδ. — Αυτοί ή άδέλφια είναι ή άγαπημένοι!... Δομικός Βασ. Ε. Παπαευθυμού

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΠΑΣ ΕΓΩ ΚΙ' ΕΣΥ

— ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ Σ' ΟΣΟΥΣ ΑΡΕΣΕΙ — 'Ω άριος γλυκειά μου τα χεράκια σου, Τριγύρω σόν λαμό μου να πλεχτούνε, Θά μιάξουν σάν κρινάκια νάτασπα, Δροσάια, που άγκαλιάξουν και φιλιούνε... 'Η ευδοιές τους θά γυθουν γύρω μας Κι' έμεις, μέσα σ' αυτές, οά μεθυσμένοι Θά αλέμ, και τραγούδια απόκοσμα Θά ψάλλομε απ' τή γλύκα κουρασμένοι... 'Ω άριος τα έλινα χείλινα σου — Δυο φροντα που οταλάξουν μέλι — Ένα φίλι σε μένα να χαρίσουν Κι' οι άλλοι άν θά ζηλέσουν, τί σε μέλει;... Για μένα ο κόσμος όλος είσαι έού Και γώ για σένα ο κόσμος όλος είμαι, Για σένα τώ έγώ, για μένα έού Και είσαι έού «έγώ», κι' έγώ «έού» 'μαι! Μανώλης Κ. Μαγκάνης

N. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΞ. Τό άγριουδόν πνεύμα. (ΓΑΥΠΙΚΗ)

Η ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ

6

(ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

Πέρασαν μήνες από την ημέρα που έφυγε ο Τάσης. Ήλθε ο χειμώνας, ήλθε κι' ο Γενάρης με το φεγγάρι του που είχε « αρά τριχα σαν ήμερα... »

Ένα βράδυ, ή Άγγελική ή μελλοθάνατη το έκτύταε από τ' ανοικτό παράθυρο της καμαρούλας της, που έβλεπε προς το περιβόλι της Έκκλησιάς. Είχε, καθώς ξέρωμε, μία παράμερη καμαρούλα, κτισμένη τελευταία, όχι σε πολύ στερεά θεμέλια, και χωρισμένη σχεδόν από τ' άλλο σπίτι, που ο σεισμός του Αυγούστου της την είχε κινή σε κακό χάλι, και ήλθε μάλιστα τόν άλλο μήνα και την ήμαλσε και την άσπισε. Έκτύταε λοιπόν έκείνο το βράδυ το φεγγάρι, κι' άπορησε πολύ μ' έναν κύκλο που είχε δλόγυρα...

Όλος ο δόλος ήταν ελαφρά καταχυσμένος, και μόνο τ' ό μέρος εκείνο, ψηλά, άνοιγουνταν ή καταγιά, και μέσα από τ' όλοστρογγύλο άνοιγμα, φαινόταν ψηλότερα ύψους οφρανος καθρός, με το φεγγάρι 'στη μέση. Έτσι το φεγγάρι έμοιαζε σαν να είχαν ένα σκοιόρο κύκλο μεγάλο μέσα 'στην άσπριδερή καταγιά. Τι να έσημαινε, τί να προμηνοσσε αυτό; Η Άγγελική έπίστευε 'τά όδράνια σημάδια, και είχε την ιδέα πως οι κύκλοι του φεγγαριού προμηνοσσε πάντα κάτι κακό. Κρύο δεν έκανε καθόλου, ούτε άερας φροσός, ού ε ύγρασία πολλή είχε ή νύχτα. Μά ή άτμόσφαιρα ήταν βαρεία και πυκνή τόσο, που με δυσκολία μπορούσε κανείς ν' άναπνήξ... Στάθηκε 'κει κάμποση ώρα ή Άγγελική, έπειτα έκλεισε το παράθυρο συλλογιόμενη... παράξενο άπόψε αυτό το φεγγάρι! — κ' έπειτα πήγε μπροστά 'τό εικόνασιν να κινή τη συνειδημένη προσεχί.

Ήταν το σημάδι που έδειχνε ο ουρανός; Ήταν ή θλιψη της βαρείας άτμόσφαιρας; Ότι κ' άν ήταν, ή Άγγελική κριεθιόθηκε από τ' προαίσθημα πως γρήγορα, πολύ γρήγορα, μεθαίριο, αύριο,

ίσως κ' άπόψε, θά πέθαινε. Το εικόνασμά της ήταν ή Άγία Τριάδα, κι' όταν έκανε την προσεχί της έκτύταε πάντα τόν Πατέρα με τ' άδοτηρόγλυκο πρόσωπο και με τάξτρα γένηια, που έμοιαζε πολύ τού πατέρα της. Το κύτταζε κι' άποψε 'τό μισόφαιτο της κανδήλας και τού φεγγαριού, και της φαινόταν πως το πρόσωπο έκείνο είχε μαλακώση από τ' όλλα παρακάλια της, και πως ο Πατέρας, ο καλός Θεός, ήταν έτοιμος πιά να της χαρίση τόν Ποθητό που τού ζητούσε. Λίγο έλειπε ακόμη, λιγάκι. Γι' αυτό ποτέ δεν τόν παρεκάλεσε θεομάρτε από έκείνη τη βραδυά, ποτέ δεν άνέβηκε 'τά γλωμά χειλή της, από τ' ά βάρη της ψυχής, με μεγαλήτερη 'ζέση ή προσεχί της: « Πάρε με, Θε μου, πάρε με!... Κάμε με να πεθάνω, να πεθάνω!... »

Έπεισε 'τό κρεββατάκι της ήσυχ, άτοκομήθηκε και είδε όνειρο.

Ήταν πάλι με τόν Τάση, τόν καλό, κι' άνέβαιναν μαζί, τη σπρητή και άτέλειωτη σκάλα του καμπαναριού. Έφθασαν με τ' όρελλά τους κυνηγητά ως τις καμπίνες, είδαν από τις μεγάλες μαλακώποτες τη χώρα φεγγαροφτισμένη, σαν άπόψε, κ' έκάθισαν μαζί 'τό 'ξύλινο σκαμνί του Γιάννη τού καμπαναριού... Έκει ο καλός Τάσης έγενε άεφαρα κακός, και την έσφιγγε δυνατά, και δεν την άφινε να φύγη... Και νά, μες 'στην ώρα, άρχιζε ξανά ο σεισμός, και τραντάζεται το καμπαναριό, και κυποσόν οι καμπίνες... Νά φύγουν, να κατεβούν, να γλυτώσουν!... Μά όχι! Η Άγγελική έφερε κόρα τι την περιμένει κάτω 'τό πλάτωμα... Τι, τ' ά ίδια θά είχαν πάλι; Νά τους ιδή ο κόσμος, να φρονάξη ή γειτονιά, να τους άρραβωνιάσουν σχεδόν με τη βία, κ' έπειτα μ' ήλθε ο γέρος και να τους χαρίση; Κι' ο Τάσης ν' της φύγη μακριά, και να την άφιση μ' ένα γράμμα χωρίς έλπίδα;... — Όχι, όχι, τού έλεγε να μην κατεβούμε, να

μεινουμε 'δω... Ό σεισμός θά περάση... καλότερα να σκοτωθώμε παρά να μάς ιδούν!... »

Ό Τάσης την έσορε κ' έκείνη άντιστεκόταν μ' όλη της τη δύναμη. Τι άγωνία! — Καλά λοιπόν, φεύγω μοναχός μου! της κάνει. Κ' έροβόλησε τις σκάλες ο Τάσης και την άπαράτησε μοναχή. Και ο σεισμός έξακολουθούσε, και τ' ό καμπαναριό τραντάζοταν σ' άδαιμονισμό, κι' άρχισε κηλόα να γκαριζέται, και τ' ά λιθάρια βροχί, κ' οι άσβεστές, και τ' ά ξύλα, και τ' ά σίδερα ακόμη να πέτρουν άπάνω της. Και δεν έφυγε, παρά γονάτισε 'κει χιμό, κ' έπρεσε μπρούμυτα, κ' έλεγε: « άς πεθάνω! καλότερα! έγώ θέλω να πεθάνω! άς με πεθάνω 'τσι ο Θεός! »

Ότι το έλεγε, κ' έν άγωνιάρι έπρεσε άπάνω της, και την έπόνεσε πολύ, και την έξύπνισε... Τότε κατάλαβε πώς δεν έβλεπε όνειρο. Ήταν άληθινά πλακωμένη με τ' ερείπια της καμαρούλας της. Πέτρες, άσβεστές, κεραμίδια, ξύλα, όλα άπάνω της βουό. Θαμμένη ζωντανή και βαρειά κτυπημένη, θά πέθαινε σε λίγο. Και μόλις έπεφθασε να συλλογισθί και να πη από μέσα της: « Θε μου, σ' ευχαριστώ! » — έξενύχθηκε.

Ήταν ο δεύτερος σεισμός, ο μεγάλος, που άποτελείωσε τη συμφορά τού πρώτου, όταν πιά οι κακόμοιροι οι νησιώτες είχαν άρχισει να τόν ξεγυρνούν, κι' άπογκρέμισε τ' όρημαγμένα τους σπύτια, και κατέστρεψε όλη τη χώρα. Ό πρώτος ήταν παιγιδιό μπροστά 'ς αυτόν! Σκοτώθηκαν τότε και άνθρωποι. Μ' από τ' ό σπίτι τού παπα Στέλιου τού Μυλωνά κι' άπ' όλη τη γειτονιά του, άλλος δεν έσκατώθηκε κανείς, παρ' ή Άγγελική ή μελλοθάνατη.

ΤΕΛΟΣ

OSCAR WILDE DE PROFUNDIS

— II — ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Κ. ΟΥΡΑΝΗ

Οι άνθρωποι, ότινες εργάζονται επί μίαν ώραν εις τόν άμπελόνα με τ' ό ψυχο της νυκτός λαμβάνουν άκριβώς την ιδίαν άμοιβήν με έκείνους, ότινες έμ όχθησαν καθ' όλην την ήμεραν έκεί υπό τόν θερμόν ήλιον Διατι όχι; Πιθανός κανείς δεν ήξεζε τίποτε. Ό Χριστός δεν υπέφερε τ' ήλιθια άψυχα μηχανικά συστήματα, τ' όποια μεταχειρίζονται τ' ό άνθρωποι, ως νά ήσαν πράγματα, και ούτω μεταχειρίζονται τόν καθένα όμοιος: δι' αυτόν δεν ύπήρχον νόμοι: άπλάς έξαιρέσεις ύπήρχον.

Έλεγο τ' όποιον ήτο ο γνώμων διά την ρωμαντικήν τέχνην δι' αυτόν ήτο ή πρόπουσα βάσις της φουκικής ζωής. Άλλην βάσιν δεν είδε. Και όταν τού έφερον μίαν, την όποιαν συνέλαβον, καθ' ήν ώραν ήμάριταν, και έδειξαν αντίψ την άπόφασιν περι αυτής γυροαμμένην έν τ' ό νόμω, και τόν ήρώτησαν τί έρεπε να γείνη, έγραψε με τόν δάκτυλόν του εις τ' ό έδαφος, ως νά μη είχε άκούσει αυτούς, και τελευταίως, οτε τόν 'ρίβασαν εκ νέου να άπαντήσθ, άνέβλεψε και έλεγε: « Ό πρώτος άναμάτητος τόν λήθον έστ' αυτής βαλλέτω ». Ήξεζε έν' όψ ήξη να το είπη αυτό.

Ός όλοι οι ποιηταί φέουσι ήγάπα τ' ό άπαίδευτο πλήθος. Έγγνώριζε διε εις την ψυχήν ενός, όστις εινε άπαίδευτος: ύπάρχει πάντοτε θεός διά μίαν μεγάλην ιδέα. Άλλά δεν ήδύνατο να ύποφέρη τούς ήλιθίους, κυρίως έκείνους, ότινες άπειρά ακώθησαν διά της παιδείας: άν θρόσους όστις εινε πλήρεις γνωσιών, εκ τών όποιών ούδέ μίαν δεν έννοούν, παράξενοι νε άτεροι τύποι, τούς όποιους ο Χριστός συνε κεφαλαίωσεν εις την περιγραφήν του περι τού τ' όου έκείνου, όστις έχει την κλειδιά της γνώσεως, μη δυνάμενος να την μεταχειρισθί αυτός, και μη έπιτρέπων εις άλλους να την μεταχειρισθούν, άν και αυτή δύνατον ν' άνοίξη την θύραν της Βασιλείας τού Θεού. Ό κύριος πόλεμος του ήτο κατά τών Ύλιστών. Αυτός εινε ο πόλεμος, τόν όποιον κάθε τέκνον τού φωτός έχει να άποπειρασθί. Ό Ύλισμός ήτο τ' ό σημεϊόν της εποχής και της κοινο-

τητος εις ήν ήξη. Εις τ' ό βαρύ των άπόρσιον εις τ' άς ιδέας, εις τόν εθίθη σχηματισμόν των τάξεων, εις την άναρτον των όρθοδοξίαν, εις την λατρείαν της χρυδαίας έπιτυχίας, εις όλόκληρον τόν την προκατάληψιν με την όλικην πλευράν της ύλικής ζωής, και τόν γελοϊόν σεβασμόν των ίδιων έαυτών των και της άξίας των, οι Ύουδαίοι της Ίερουσαλήμ των ήμερών τού Χριστού ήσαν τ' ό ακριβές άντίτυπον των Άγγλων Ύλιστών των ήμερών μας.

Ό Χριστός περιεπαίξε τόν λευκόν τάρνον τού ατόσεβασμού, και την φράσιν αυτήν έδέσπεισε διά πάντοτε. Μετεχειριζέτο την ήδονικήν έπιτυχίαν ως πράγμα κυρίως άξιον περιφροήσεως. Εις αυτήν δεν έβλεπε τίποτε άπόλυτως. Έθεώρει τόν πλουτόν ως βάρος εις τόν άνθρωπον. Δεν ήδύνατο να άκούη περι της ζωής ως θυσιασμοσύνης εις συστήματα σέφσεως ή ήθικής. Έλεγεν διε οι τύποι και αι έθιμοτυπιαί έγιναν διά τόν άνθρωπον, και όχι ο άνθρωπος διά τούς τύπους και τ' άς έθιμοτυπιαί. Έθεώρει τόν σαββατισμισμόν ως τ' όπον τών πραγμάτων, άτινα έπρεπε να θεωρονται ως τίποτε.

Τ' ός ψυχράς φιλανθρωπίας, τ' άς έπιδεικνύας δημοσίας έλεημοσύνας, τ' άς όχληράς άκριβολογίας περι τούς τύπους, τ' άς τ' όσον άγαπητάς εις τούς μεσσίας τάξεις νόας, τ' άς έξέθετε με μεγάλην και άδυσόπητον περιφροήσιν. Δι' ήμας ό,τι θεωρείται όρθοδοξία εινε άπλάς μία και όβολος άλογος συνάφισμα: άλλ εις αυτούς, και εις τ' άς τυραννάς, ήτο μία τρομαρά και παραλόουσα τυραννία. Ό Χριστός την επέταξε κατά μέγος. Έδειξε ότι τ' ό πνεύμα μόνον ήξεζε. Η χαριστικόσφοδρά δεικνύον εις αυτούς όσα, άν και άνεγίωσκον πάντοτε τούς νόμους και τούς προφήτας, πραγματικώς δεν εινον την παραμικροτέραν ιδέαμ τού τί έσημαινον έκαστος έξ αυτών. Έν αντίθεσει με τόν δεκατισμόν των έκάστης χωριστής ήμερας, εις όρισμένα στερεότυπα καθήκοντα, έδίδαξε την βαθειαν σπουδαϊότητα τού ζήν καθ' όλοκληρίαν διά την στιγμήν. Αυτοί, τούς όποιους έσοωσεν εκ τών άμαρτημάτων των, έσώθησαν άπλάς δι' όραίας στιγμής της ζωής των. Η Μαρία Μαγδαληνή, όταν είδε τόν Χριστόν έθραυσε τ' ό πλοούσιον της δοχεϊον τ' ό έξ άβάστρου, όπερ τη είχε δώσει εις εκ τών επτά έραστών της, και έγχεσε τ' άρώματα έπί τ' όν κοσμάσμενον ρυσοχών ποδών των, και προς χάριν της μιάς αυτής στιγμής κάθηται διά πάντοτε

με την Εδοσπλαγγίαν και την Βεατρίκην έν μέσω των λευκόν ως χιών ρόδων τού Παραδεισίου. Όλα όσα ο Χριστός μάς λέγει διά μικράς προειδοποιήσεως συγκεφαλαιούνται εις διε πρέπει κάθε στιγμή να εινε ώραία, διε ή ψυχή πρέπει πάντοτε να εινε ώραία, διε ή ψυχή πρέπει πάντοτε να εινε έτοιμή διά την έλευσιν τού νηφιού, άναμένουσα πάντοτε την φωνήν τού έραστού, τού Ύλισμού όντος άπλάς ή πλευρά έκείνη της άνθρωπιακής φύσεως, ήτις δεν φοιτίζεται υπό της φαντασίας. Βλέπει όλας 'ας χαριτωμένας επιδράσεις της ζωής ως τροποσ φωτός: ή φαντασία καθ' έαυτήν εινε ο κόσμος τού φωτός. Ό κόσμος ένέγνετο έξ αυτής, και έν τούτοις ο κόσμος δεν δύναται να την έννοήσθ; και αυτό διότι ή φαντασία εινε μία έκδηλωσις άγάπης, και εινε ή άγάπη και ή Ικανότης δι' αυτήν, ήτις διακρίνει τ' όν άνθρωπινον όν εκ τού άλλου.

Ότε έχει να κινή με άμαρτωνόν ο Χριστός γίνεται ρωμαντικώτατος, κατά την έννοιαν τού άλληθεατάτου. Ό κόσμος πάντοτε ήγάπησε τ' ό άγιον ό; άντιπροσωποποιτη την πλησιεστέραν πιθανήν προσέγγισιν προς την τελειότητα τού Θεού. Ό Χριστός, μέσω της ενεργείας κάποιου θεϊκού ένστικτου έν αυτώ, φανταίται άγαπών πάντοτε τόν άμαρτανόν ως άντιπροσωπεύοντα την πλησιεστέραν πιθανήν προσέγγισιν προς την τελειότητα τού ανθρώπου. Η κυρία του έπιθυμία δεν ήτο να άναμορφώσθ τ' ό πλήθος ούτε να άνακομφισθ την όδύνην. Τ' ό καιμή ένα σπουδαϊον κλέπτην άναρσάς τιμον άνθρώπων δεν ήτο ο σκοπός του. Όλιγον θά έσκέφθη τόν Σύλλογον προς Άνακομφισιν των Φυλακισμένων και άλλα νεώτερα τού είδους αυτου. Η μετατροπή ενός Τελώνου εις Φυλακισμένον δεν θά έφαινετο εις αυτόν μέγα κατόρθωμα. Άλλά με τρόπον, όστις δεν κατενοήθη ακόμη υπό τού κόσμου, έθεώρει τ' ό άμαρτημα και την όδύνην ως ούσας αυτές καθ' έαυτάς άραία, άγια πράγματα και τρόπους τελειότητος.

Φανταίται πολύ επικίνδυνος Ιδέα. Εινε όλοι οι μεγάλοι Ιδέαι επικίνδυνοι. Τ' ό διε ήτο τ' ό σύμβολον της πίστεως τού Χριστού δεν χωρεί άμφιβολία. Ότι εινε άληθές σύμβολον αυτό ούτε έγώ ο ίδιος δεν άμφιβάλλω. Και δεν ήκουε τίποτε, τίποτε, διότι δεν είχε αυτιά! Έμνευε λοιπόν έξω μόνος, χωρίς παρηγορίαν στον έρμηό δρόμο και έκλεισε όλο έκλεισε, διότι τ' όρα ήσθάνετο περισσώτερον τ' ός πόνους και την δυστυχίαν του. Έπείρασ άρκετός καιρός και έξσησθη-

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Ένας μύθος γνήσιος κλειμένος άπ' την άλήθεια)

Μιά φορά μού είχαν ένα παραμύθι εύμορφο που μού έκίνησε πολύ την περιέργεια, αλλά δυστυχώς δεν είξευαν τ' ό τέλος του και έπομένως δεν τ' ό έμαθον ούτ' έγώ. Τώρα θά τ' ό διηγηθώ και εις σ' ες, παιδάτων σεις να γνωρίζετε τ' ό τέλος του και δεν θ' άρνηθήτε να μού τ' ό είπαιτε, δεν ειπ' ετσι; Άκούσατε λοιπόν:

Μέσα σ' ένα εύμορφο λειμώνα με πολλά πολλά εύμορφα λουλουδάκια εβρέθησαν ένα πρωτ' ό δυο μικρά παιδάκια. Ένα έλεξαν όροδοκόνιο κοριτσάκι και ένα καχλόδο εύμορφο άγόρακι και έστρεξαν όλο έστρεχα χαρούμενα και έκποταν λουλουδάκια, κυνηγούσαν παταλουδάκιασ και' ένα μόνο του μακριά άπ' τ' άλλο άκολουθούσε άμείρμον άπ' ένα άνθόσπατο μονοπάτι.

Ένθι προχωρούσαν όλιγον κατ' όλιγον εχάθησαν τ' ά εύμορφα λουλουδάκια και έμνευε μόνη ή πράσινη χλόη και τ' άρα έστρεχαν, όλο έστρεχαν, χαρούμενα στην ερσοσμένη χλόη.

Πόσον είχαν μεγαλώσει τώρα πλέον και τ' ά δυο παιδάκια και πόσον εύμορφα ήσαν! Αίφνης τ' ά δυο μονοπάτια των ήνώθησαν σ' ένα δρόμο και τ' ά δυο παιδάκια συντηθήσαν και έγνωρισθησαν έγεναν φίλοι, φίλησαν με λήπην γιά τ' ά εύμορφα λουλουδάκια που εχάθησαν, τ' ένα παραπονήθη πώς εκουράσθη και τ' άλλο διε εβράχη από την ερσοσά της πράσινης χλόης.

— Που πήγαίνεις; ήρώτησε τ' ό ένα τ' άλλο.
— Όπου πηγαίνεις τ' ό μονοπάτι; άπήντησε.
— Και εγώ τ' ό ίδιο.
— Πηγαίνωμαι: μαζύ, ειπαν και τ' ά δυο με μιά φωνή.

Συνεφώνησαν λοιπόν χαρούμενα τού λοιπού να πηγαίνον μαζύ άπό ετυχε τ' ά μονοπάτια των να συναντηθού εις ένα δρόμο. Και κρατούμενα από τ' ό χέρι εύμορφα και φλύραρα έξηκολούθησαν τόν πρόσινο άπό την χλόη δρόμο των, και έλεγαν χλιδα δυο εύμορφα λογάκια.

Και προχωρούσαν όλο προχωρούσαν εύμορφα τραβούμενα από τ' ό χέρι στον καταπράσινο δρόμο. Άπόφ προχώρησαν άρκετά ήρχισαν να φαινονται άπό ετυχε και έκεί στην πράσινη χλόη όλιγα άγκαθάκια, αλλά χωρίς να προσέχουν και πολύ, πολύ εις αυτά έξηκολούθησαν τόν δρόμον των.

Και προχωρούσαν όλο προχωρούσαν στη πράσινη χλόη που είχε εδω και έκεί σπαρμένα όλιγα άγκαθάκια.

Άλλ' αίφνης ή πράσινη χλόη ήρχισε να γίνεται άκριότερη και με περισσώτερ' άγκάθια και μετ' όλιγον εχάθη έντελώς και τ' άρα ο δρόμος των ήτο γεμάτος μεγάλας πέτρας, μεγάλα άγκάθια που τ' ά λένε τρέβουλας και σκοτεινάς χαράδρας: Τότε και αι δύο άπογοητευμένοι έκάθισαν σε μιά μεγάλη πέτρα και με δάκρυα εθμωμόντο την πράσινη και βροσρή χλόη, αλλά ταχέως ο εις παρηγόρησε τόν άλλον και κρατούμενοι από τ' ό χέρι έξηκολούθησαν με βάρρος και πάλιν τόν δρόμον των που ήτο τώρα γεμάτος πέτρας και άγκάθια και που και που άπαντούσαν κανένα μικρό μέρος χλόης και τότε τ' ό πρόσωπόν των έλαμπε από χαράν, αλλά και πάλιν μετ' αυτό ήρχοντο αι σκοτεινάς χαράδρες και τ' ά πυκνά άγκάθια άλλ' άκουμδώντας ο εις στον άλλο προχωρούσαν στον άγριο δρόμο.

Και προχωρούσαν έλο προχωρούσαν στο άγριο δρόμο που είχε σκοτεινάς χαράδρες και εδω και έκεί όλιγη χλόη!

Πόσον μεγάλος ήτο ο δρόμος των και πόσον τ' ός κατέβαλε! Ό! τ' άρα εινε άγνωριστο από τ' άς κακοτυχίας της όδοπορίας. Τ' ά πρόσωπα των εζάβρασεν, τ' ό σάμα των έγυρε, τ' ό πόδια των τρέμου, άλλ' άκουμδώντας ο εις στον άλλον προχωρούσιν σιγά σιγά στο άγριο δρόμο.

Τέλος πάντων ο δρόμος των έτελείωσε έμπερσ οε μιά μεγάλη πόρτα και με την έλιπδα στην καρδιά εσύρθησαν και αι δύο έξσησθημένοι εως αυτήν και την κτυπούσαν με τ' άσθενή των χέρια.

Και έκτυπούσαν έλο έκτυπούσαν με τ' άσθενή των χέρια την μεγάλη πόρτα. Άλλ' ούδεις έφαινετο και άπηλπισμένα έφυγαν μακράν, άλλα που νά υπάγον άπόφ ο δρόμος των έτελείωσε! ήρχισαν λοιπόν να γύρουν εις αυτήν και ο εις προσπαθούσε να παρηγορήσθ τόν άλλον.

Αίφνης ήνοιξε ή πόρτα και ένας μεγάλος με πολύ μεγάλης άγριος άνθρώπος φάνε: μ' ένα μεγάλο σπαθί στο χέρι, τ' ός έπιλησσε και οι δυστυχεις έστρεμαν από τόν άλλο και εχάθη μαζύ του πίσω τόν ένα, ήρπασε τόν άλλο και εχάθη μαζύ του πίσω άπ' την μεγάλη πόρτα. Εις μάτην ο άλλος έξω χωρακαλούσε να πάρη και αυτόν και να μη τ' ός χωρακαλούσε να πάρη και αυτόν, διότι δεν είχε αυτιά: δι' αυτό δεν ήκουε όταν τ' ό έκτυπούσαν και αι δύο μαζύ την πόρτα.

Και δεν ήκουε τίποτε, τίποτε, διότι δεν είχε αυτιά! Έμνευε λοιπόν έξω μόνος, χωρίς παρηγορίαν στον έρμηό δρόμο και έκλεισε όλο έκλεισε, διότι τ' όρα ήσθάνετο περισσώτερον τ' ός πόνους και την δυστυχίαν του. Έπείρασ άρκετός καιρός και έξσησθη-

μένος πλέον εσύρθη μέσα σ' ένα σπαρ' άγκάθια όταν είδε ν' άνοίγη και πάλιν ή μεγάλη πόρτα και ο ίδιος άγριος άνθρώπος ήλθε τόν ήρώτησε με έρμη και εχάθη πάλιν μαζύ του πίσω από την πόρτα, άπόφ την έκλεισε καλά καλά.

Έως εδω μού ειπαν τ' ό παραμύθι, διότι ο άγριος άνθρώπος έκλεισε καλά την πόρτα και δεν ήρνηθησαν να ιδούν.

Πώς ήθελα τώρα να ήξευρα αν πίσω άπ' την μεγάλη πόρτα εξηκολούθει ο ίδιος άγριος δρόμος, αν συντηθήσαν οι δύο φίλοι, και αν ή πόρτα έκρυπτε κανένα εύμορφο κήπο που έτελείωσε ο άγριος δρόμος και ήρχιζε τ' ό άνθόσπατο μονοπάτι τού εύμορφου λειβαδιού; Εμπερσείτε να μού τ' ό είπαιτε;

Πατήσοα 14-9-909. Δειλή γραφίς

ΝΑΧΑ ΤΗ ΧΑΡΙ ΣΟΥ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ Σ' ΕΝΑ ΚΟΥΡΕΙ

Γέριες βράχε σκαλεμένες. Πόσα εθνας τ' ά μάτια σου! Βουδός κ' άναίσθητος όδοφάρις όλας τ' άς ετυχίσε και τ' άς δυστυχίσε.

Πώς ήθελα νάχα τ' ή χάρη σου. Νά δυομένο όλας τ' άς προσβάλες τ' άς μούρα; να δέχουμ' όλα τ' άς χυπήματα, χωρίς νάχω ψυχή και καρδιά γιά να αλοθάνωμαι.

Πόσα εθνας τ' ά μάτια σου μαύρε μου βράχε! Σ' όρα κακή και φουρτουνασμένη σε κακή νύχτα που άγρια τ' ά κύματα χτυπάτανε στην μεριά σου! Έμνευε βουδός. Όταν άγριο τ' ό κύμα σ' έκρυψε με τόν άφρο του, και σου τρωσε σιγά, σιγά τ' άς σάρκες σου έμνευε βουδός. Μάς τη μαυρία της νύχτας όταν όλα τ' άς στοιχά άγριωμένα έσφαιραν άπάνω σου, όταν έμνευε βουδός μαύρε μου βράχε. Καλοκαυράκι όταν ερχόταν κ' έβλεπε σιγά, σιγά να σε χαιδέσει τ' ό κύμα που μιά φορά άγριωμένα πετιότανε άπάνω σου έμνευε άφρωνος. Πόσες φορές δεν έκλεισε τ' ό μάτι σου βράχε μου, όταν άπάνω σου έβλεπες δυο εύμορφα προσωπίκια να φιλιώνται. Γελοούσε και ού με τ' ή χαρά τους και με την ετυχίαν τους; θυμάσαι βράχε μου πώς έλαμπαν τ' ά μαλάκια της σαν χρυσάφι όταν ο ήλιος έσπερνε άπάνω της, και ο νεός με τ' ό τριανταφυλλένιο πρόσωπο τ' ά χαιδέσε και τ' ά φιλούσε... Σ' ό! αυτά έμνευε άφρωνος. Πώς ήθελα νάχω τ' ή χάρη σου!

Όταν είδα έκείνη πούχα άγαπώσι, έκείνη πούχα όνευσευθη έκείνη που κανη την καρδιά μου να αλοθάνεται, όταν την είδα μέσα σ' άλλου άγκαλιά, μέσα σ' άλλου τ' ά φιλήματα, να μην αλοθνήθ τίποτε να μη πονήσθ ή καρδιά μου διόλου, να μείνη άναίσθητη. Έκλεισε τ' ά μάτια μου γιά να μη τ' ός δω, μά σαν ευνερο τ' ός έβλεπα μπροστά μου. Σαν δυο φαντάσματα πάντ' άγκαλιωμένα πλανώνται και τ' άς φιλώσθ. Και θά πλανώνται πάντοτε σαν καταραμένοι γιαι τ' ά βρασανισμένη καρδιά πικρά τ' ός καταράσθησθ. Αυτός γιαι ήταν φίλος μου και μου κλεψε την άγάπη μου κ' αυτή μιά κόρη φεούτρα με χωρίς καρδιά π' από στιγμή σε στιγμή άνοίγει την άγκαλιά της, και παραλίνο: τ' ά στήθη της σε κάθε πού θά βρεθθ μπροστά της. Ήτανε ένα βελούδο που ήρα και τ' ό κανα φυλαχτό μ' ά τ' ά δεν είδα πώς τ' ό βελούδο ήτανε βγαλμένο άπ' τ' ά σκεπασί, κ' ήταν κομμένο άπ' ένα φόρεμα μανής γουναϊκας που παραλίνο τ' ό σάμα της γιά τ' ά λεπτά.

Σ' όλα αυτά βράχε μου ήθελα νάχα τ' ή χάρη σου να μην αλοθνήθ τίποτε να μην έχω ψυχή και καρδιά γιά να πονήσθ.

Είμαι άνθρώπος και αλοθάνωμαι τ' άνθρώπινα.

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΛΛΑΡΣΗΣ

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ!

Σε βλέπω κάθε βράδυ να περνάς σιγή βόση να αγιαγιάς με μαμάρι, κ' ύστερα πάλι σ' ό σπηή να γυρνάς διη όροσα γεμάτη μ' όλη χάρη.

Σε βλέπω, κόρη, και ού καμαρώνω, κ' άκούω να χτυπή ή καρδιά μου και γουδω με 'στα σιγή μ' ένα πόνο που μού εσχίζη λες τ' ά σωνικά μου.

Σε βλέπω, φός μου και μούσχετα να τρέξω τόν όρομό που διαβαίνεις να φιλήσω, τ' ό χωμά του με δάκρυα να τ' ό βρέξω, κ' έκεί 'στ' ά πόδια σου ούμ να ξεφυγήσω!

Διαβαίνεις!... και μόνος όταν μείνω γουδω κ' έρωσ' όν λαύτον μου.

— Πέσ μου, με τίποτα άγάπη τ' ά θά γίνο; Θά ετυχήσω ή θά βρω τόν θάνατόν μου;

Ερηοκάμπιον (Σάπρτης) 2]2]10

Έρακλης Κ. Φραγκής

ΓΑΛΗΝΕΣ - ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

30

Σέρεις τόν τόπο της χαράς, τ' ή χώρα των όνειρών; Δεν ειπ' σιμά, δεν ειπ' μακριά, ούτε σ' άχαρα ξένα, ούτε κ' εδω δε βρίσκεται, ούτε σ' ά μαγεμένη νησιά και μίση που έγκαλαν, ή όρες των Όμιρών. Τ' ή χώρα αυή τ' ή ξέρο έγώ, ειπ' νάσιπο ένα καλύβι που άσπάζοται τ' ό γρημόσους, και μιά κούρα και μωρα και μιά φωνή σου τραγουδά βαρού σάν τ' ό μούβι: — Τώρα δεν θάβρεις πουθενά τ' άς ετυχίσε τ' ή χώρα!

31

Μεσόνυχτα κ' ένα στοιχειό βγήκε κεί στα καλάμα Πούνα στην άερολιμήν! Άκούσε πώς θρηνοβούν νάσιποις κλάμεις και ύμνοι! Πώς τρομαγμένα φεύγουνε και π' άς τ' ά ποτάμια... — Τ' όν καλαμών βρογούλινες νομοστασιές, νερά των ποταμιών, σάν τ' ό στοιχειό έκείθε βγήκε; Πόστε; σάν τ' ό στοιχειό, ού καλαμιά, σ' άς γέρευε τ' ά φρερά, και π' άς, ποτάμια μου, γιαι με φόβο έτοι κνιέστε;

32

— Σιγήνη, που τρέχεις; — Στά ψηλά και σ' ά χαμηλά και σ' ή γη και σ' ά όδ' — Καρδιά μου, τί έχεις; — Μάτωσα άπόψε από πολύ και πόνεσα από πλέγια. — Κορμί τ' ή γέρονε; — Λέθηκα δώ και σέρνομαι. Πέσ μου! γιά δεν με φτύνεις;

33

Έξω άπ' τ' ής άλυσοίδες μου, έκεί που τ' ά πούλα ίσοστυλίζον τ' ά φρερά ή μ' ό σιγή ηής βαθειά;

34

Κατάσπον ο δροδάλας κ' ή λύσσα ή χαλιόστρα έπασε τ' άν άερόθω. Κόνη! ξανά που τάστρα ή Νύχτα ή μάγισσα εορσους σ' όλο τ' ό ουρανό. Σήμα να φύγωμε άπο δω, άγάλια κ' άμωρα άλλο. Τί; Στένεις; και δεν ερχοσαι; — Και που να πάω τώρα; Πού να χαρ' ό ταξείδι; Κάτι μού πήρε ο δροδάλας σ' ής μάνητας τ' ήν ώρα... ένα όνειρο! Και μ' έξωσσε σ' ό σιγή μου ένα φειδί!...

35

Πρόθη τ' ής Τζίριας ή κορφή, όταν γλυκοροδίζη, τόν Ήλιον άνιμωρξέει και ο Τρισόλιος βασιλέης, αυήνεσ πρώτη βάφει σ' όν ουρανόσν τ' ή σκνήφ. Στενά άπ' αυή φοιζίζονται με τ' ή σειρά τους τάλλα, κ' άπ' τ' ά ποτάμια. Και νά! Χρυσή ή Τριονθα και τ' Άγρος και ή Μυσοσ' Ήλιου τ' ής άχτινες.

36

Ό τ' άς γεγαυρολόουτες! Ό μαγεμένη βράδυ! Ό βουδός, κ' άνοι και χόρια χλωμόγυρα σ' ά χάδια τ' ό μελοιδάλαζου φωτός, τ' ής νύχτες τού Ένδυμώνα, τ' ής κόρης της Νυχτός! και σ' ός πανάχαλα κείρια τ' ής έσοχής γιγάντων σ' ό διάβα άνοσάιλια των χρόνων των άπάντων, Μυθίνας χροσάφοτες και τ' ήν τ' ό Κνκλόσιον Πάρτε χλωμή μ' όσ' έζοι σ' ό τ' ό χλωμόσασμα των τόπων!

37

Ό δεια νερά, άνοιμητα νερά! τ' ής Ύδρας τ' ής Λεργαίας και τ' ό Γνάχου νε

Αόλιαν. Ευχαριστούμεν άπε'ρωσ δια τας εν-εργείας. Δυπούμεθα ότι δεν ήδυνήθημεν να σας γνωρίσωμεν και προσωπικώς.

Κ. Γκολ. (Βόνιτσαν). Έχει καλώς.
Ν. Α. (Μεγαλ.). Άπειρα συγχαρητήρια.
Α. Κ. Πικρ. (Σύρον). Όταν ευκαιρήση δ κ. Κ. άς μάς γράψη και δ ίδιος...

Πότμαν (Καλάμας). Έχει καλώς.
Α. Stelhatz (Κάιρον). Ευχαριστούμεν άπει-ρωσ. Γράφατέ μας την διεύθυνσιν του κ. Μ. ως και από ποτε να άρχεται η συνδρομή του.

Ν. Α. Κον. (Θεσαλ.). Η τιμή είνε δραχ. 10.
Μαραμένο Ζακυνθινό Λουζοῦδι. Έάν θέ-λετε να δημοσιευθή στείλατέ το εις την Έλ-ληνικήν. Γαλλιστί έργα δεν δημοσιεύομεν συνήθως.

Β. Ε. Παπαεῦθ. (Δομοκόν), Σείριον (Έν-ταῦθα), Σ. Α. Παναγ. (Άργος), Α. Παπ. (Ένταῦθα), Α. Μ. Χαδιάρ. (Ναῦπ.), Γ. Τουρ. (Ένταῦθα), Δα Ν. Π. Άπ. (Λάρισ.), Α. Κουκ. (Σύρον). Τα παρ' ήμῶν σταλλέντα ελήφθησαν και θα δημοσιευθῶσιν έφ' ὅσον έγκριθῶσιν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η «Δάφνη» αναγγέλλει πῶσαν νέαν έκδοσιν της οποίας εν αντίτυπον ήθελε σταλή εις τὰ γραφεῖα της, και ανταλλάσσεται μόνον με τὰ εβδομαδιαῖα ή μηνιαῖα περιοδικά.

* Ο νεαρός και άρκετά γνωστός λόγιος κ. Βα-σίλειος Παπαεῦθιμου, τοῦ ὁποῦ ἀρκετά συχνά και ήμεῖς εδημοσιεύσαμεν διάφορα λογοτεχνήματα, εκδίδει περι τὰς αρχὰς Μαρτίου καλλιτεχνικώτατον τόμον διηγημάτων και ποιημάτων ὑπό τὸν τίτλον «Πρῶτες Πνοές».

Τὸ βιβλίον, ἀποτελούμενον ἐξ 120 σελίδων, θα τιμᾶται ἄδειτον μὲν δρ. 1,50, δεμένον δὲ δρ. 2,50. Πᾶσα ἀποστολή, πρὸς τὸν συγγραφέα κ. Β. Παπα-εῦθιμου—Δομοκόν—ή εις τὰ γραφεῖα της «Εὐτυ-χίας», Κολοκοτρώνη 72—Πειραιᾶ.

* Ἐξεδόθησαν τὰ τεύχη της «Καλλιτεχνικής Ἐπιθεωρήσεως» τῶν κ. κ. Μπρισιμιτζάκη και Πα-παδημητρίου, καθὼς και της «Πινακοθήκης» μ' ἐκ-λεκτὴν και ἐνδιαφέρουσαν ὄλην καθὼς και ὠραίας εἰκόνας.

* Ἐπίσης ὑπὸ τῶν κ. κ. Ν. Νικολαΐδη και Γεωρ-γίου Μαρτέν ἐξεδόθη νέον περιοδικὸν γραμματο-σῆμων ὑπὸ τὸν τίτλον «Δελτίον τῶν Γραμματοσῆ-μων». Τὸ νέον περιοδικὸν εἶνε κομψότατον και με πολλὴν ἐπιμέλειαν συντεταγμένον και τὸ συνιστῶ-μεν ἐνθέρμως εις τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἐγγραφή συνδρομητῶν: Ὅδὸς Ἐενοκράτους 23. Ἀθήνας.

* Ἐξεδόθη εις τόμον ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντῶνη Λεκο-πούλου ἐν Ναυπλίῳ τόμος ποιημάτων με τὸν τίτλον «Τὸ Βιολί».

Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου θα γράψωμεν εις τὸ ἐπό-μενον.

* «Θεῦλοι».

Ο κ. Χ. Βαρλέντης ἀγγέλλει ότι θα τυπώση σὺλ-λογὴν ποιημάτων με τὸν τίτλον Θεῦλοι 1890—1910. Ὁ τόμος αὐτὸς θα εἶνε πολυσέλιδος και πο-λυτελής. Θα περικλείη ὄλον σχεδὸν τὸ ποιητικὸν ἔργον του ἀπὸ τοὺς στίχους της νεανικῆς του ἡλι-κίας μέχρι σήμερον. Οἱ Θεῦλοι θα κυκλοφορήσουν σὲ πεντακόσια ἀντίτυπα, πρὸς 5 δραχμάς ἕκαστον. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ βιβλίου παρα-καλοῦνται νὰ τὸ δηλώσουν εις τὸν ἴδιον. Ἡ διεύ-θυνσις του εἶνε: Κον Χ. Βαρλέντην, ὁδὸς Καλάμι-δος 8, Ἀθήνας.

* Ἐξεδόθη πρό τινων ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ κ. Α. Γ. Μαρπουτιζόγλου, τοῦ γνωστοῦ φιλολόγου, ἐπιτυχε-στάση μετάφρασις τοῦ De profundis τοῦ Wilde, τὸ ὅποτον και ήμεῖς δημοσιεύομεν.

* Ἐπίσης εις κομψότατον τόμον ἐξεδόθησαν ποιήματα τοῦ ποιητοῦ Ζητουνιάτου, ὁ ὁποῖος ἀπέ-θανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ.

Εἰς τὴν Ἀθήνησιν διακρίνονται πάλιν τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτων και ἡ ἀγνή ἐμπνευσις, τὰ ὁποῖα ἐχα-ρακτηρίζουν τὸν ποιητὴν.

* Ο κ. Σμαῖλος μαζὺ με τὸν Σ. Νικολάου ἤρ-χισαν ἐκδίδοντας φιλολογικὸν εβδομαδιαῖον περιο-δικὸν ἐν Καλάμας με τὸν τίτλον Ἠγησῶ, τὸν δ-

ποιὸν εἶχε και ἄλλοτε μηνιαῖον περιοδικόν, ὑπὸ δ-μάδος νεαρῶν φιλολόγων ἐκδιδόμενον.

Εἰς τὴν συνάδελφον εὐχόμεθα πρόσδον.

* Ἐλάδομεν τὸ Καταστατικὸν τοῦ νεοσυστάτου συλλόγου Φοιτητικῆ Συντροφιά, σκοπούσης—ἔπως γράφου—ἐνὰ βοηθήσῃ τὴν καθέρωσιν της ζωντανῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης σὲ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ γραφοῦ μας λόγου. Γιὰ τὴν Φοιτητικῆ Συντρο-φιά ἔγραψαν δ κ. Παλαμᾶς ἕνα ἐκτεταμένο γράμμα στὴν Νουμα, ὁ ὁποῖος και υἰοθέτησε τὸν καινοῦργιον σὺλλογον.

* Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐξεδόθη ἡ Νέα Ζωή, μη-νιαῖον φιλολογικὸν περιοδικόν, με συνεργασίαν τῶν κ. κ. Χόρν, Καδάφη, Ψηλορείτη κλπ.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΑ

Καθ' ἐκάστην ἔκδοσιν
ἔκδοσιν 100,000 γραμμα-
τια αξίας δραχ. 400,000
Κλ' ρωσιν Παρέχονται κέρδη εις 2,000
γραμμάτ. αξίας δρ. 200,000

Διὰ τὴν κλήρωσιν της 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' ἀξίοντα ἀριθ. 1-25,000 Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εις ἀκέ-ραιοι τὸ κέρδος τιμώμενα Τεσσαρῶν δραχ-μῶν και ὑπ' ἀξίοντα ἀριθ. 25,001-100,000 Τέταρτα Γραμματίου τιμώμενα Ἀξίας Δραχμῆς και παρέχοντα συμμετοχὴν εις τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

ΚΕΡΑ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1... .. ἐξ	80,000	80,000
1... .. ἐξ	20,000	20,000
2... .. ἀπὸ	2,000	5,000
6... .. ἀπὸ	1,000	6,000
15... .. ἀπὸ	400	6,000
25... .. ἀπὸ	200	5,000
1950... .. ἀπὸ	40	78,000
2000		200,000

Ἡ προσεχὴς δευτέρα κλήρωσις γενήσεται τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαῦ) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 και ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰα-νουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμ-ματίων ἀπευθυντέον εις τὸ Γραφεῖον Λα-χεῖου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου και τῶν Ἀρ-χαιοτήτων, Ἰπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εις Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

5^{ΟΣ} ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

6) Ἀναγραμματισμός :

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσης
κατοικιδίον τι ζῶν
ἂν με ἀναγραμματίσης.

7) Ἀσθή :

Καθέτως : Κρά-
τος της Ἀφρικῆς.
Ὅριζοντίως : Ἀτ-
τικὸς συγγραφεὺς.
Διαγωνίως : Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου, και
Σοφὸς βασιλεὺς
τῶν Ἑβραίων.

(Ἐστάλησαν ὑπὸ
τοῦ κ. Ν. Μαντζου-
ράκη).—Σῆρος.

8) Στοιχειογράφος :

Ἐνα γράμμα με μιὰ λέξιν, ὅπον φανερώσει πληθος,
ἂν ἴχῃν και τὰ ἐνώσης
Ποταμοῦ νινος μιᾶς χώρας τοῦ βασιλευσιν ὁ Ζῆθος,
τ' ὄνομα θε νὰ μάς δώσης.

9) Γρίφος :

Η $\frac{\sigma\tau}{\sigma\mu\omicron}$ λέμα - κάτ τὴν $\begin{matrix} \eta\upsilon & \eta\upsilon & \eta\upsilon \\ & \phi & \\ \eta\upsilon & \eta\upsilon & \eta\upsilon \end{matrix}$

Σ. Μ. Παπασταύρου (Θῆβαι).

ΣΗΜ.—Αἱ λύσεις τῶν ἄνω αἰνιγμάτων γεγραμ-μένα ἐπὶ ἰδιαίτερου φύλλου χάρτου και συνοδευό-μεναι ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσῆμου δεκταί

μέχρι 10ης Μαρτίου εις τὰ γραφεῖα μας. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς ἐκ τῶν συγκεντρωσάντων τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις βραβεύονται.

- 1 Πρῶτος (5 δρ. και ἐτησίᾳ συνδρομῇ «Δάφνης»)
- 2 Δεύτεροι (ἀνὰ 3 δρ. και ἐξάμ. συνδρ.)
- 3 Τρίτοι (ἀνὰ 1 τρίμ. συνδρομῇ «Δάφνης»)

Τὸ νὰ μιλῇ κανεῖς λεπτῶς περὶ ἔρωτος εἶνε οὐκ ἂν μὴ μιλῇ ποτε περὶ ἔρωτος.

Εἰς τὸν ἔρωτα ὅπως και εις τὴν τέχνην ἡ λεπτό-της εἶνε ἡ ἀρετὴ τῶν ἀδυνάτων.

Ὅταν ἔχη κανεῖς ἐρωμένην, πρέπει νὰ πεοιμένη ὄλας τὰς εὐτυχίας και ὄλας τὰς καταστροφάς.

Ὅλοι οἱ ἔρωτες διαφέρουν εις τὴν ἀρχὴν των και ὁμοιάζουν εις τὸ τέλος των.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εις τραπεζικὰ γραμμάτια

Τροποποιηθείσης της κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προ-θεσίμᾳ δηλοποιεῖται, ότι ἀπὸ της 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα της Ἑλλάδος δέχεται παρὰ τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τοῖς Ὑποκαταστήμα-σιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὄρισμένη προθεσίμᾳ ἐπὶ τόκῳ :

1) 2 τοῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δραχ. 10,000, πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου ὀριζομένου εις 1 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος μέχρι 50,000 δραχμῶν, πέρα δὲ και τοῦ ποσοῦ τούτου εις 1)2 ταῖς 0)ο. Αἱ καταθέ-σεις αὐτὰ γίνονται δεκταί και εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδιδομένου τῷ καταθέτη βιβλιαρίου λογαριασμοῦ και βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2) ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ 6 μηνῶν τοῦλάχιστον.

2) 1)2 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἕν ἔτος τοῦλάχιστον.

3) ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο ἔτη τοῦλάχιστον

3) 1)2 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς κατα-θέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τοῦλάχιστον.

4) ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ πέντε ἔτη τοῦλάχιστον. ὡς και διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εις χρυσὸν

Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εις χρυσόν, ἢτοι εις φράγκα και λίρας Ἀγ-γλίας, ἀποδοτέας ἐν ὄρισμένη προθεσίμᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ.

1 1/2 % κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν τοῦλάχ.	
2 % > > > > > 1 ἔτους >	
2 1/2 % > > > > > 2 ἔτων >	
3 % > > > > > 4 >	
4 % > > > > > 5 >	

Αἱ ὁμολογία τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνο-μαστικαί ἢ ἀνόνημοι.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ὁμολο-γιῶν πληρώνονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Κατα-στήματι και τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου παρὰ τοῖς Ὑποκαταστήμασι της Τραπεζῆς εις τὸ αὐτὸ νόμισμα, εις ὁ ἐγένετο ἢ καταθέσει.